

8. Стратегії економічного розвитку в умовах глобалізації : [монографія] / За ред. д-ра екон. наук, проф. Д. Г. Лук'я-ненка. — К.: КНЕУ, 2001. — 538 с.
9. Организационно-экономические основы обеспечения выживаемости предприятия [Электронный ресурс] / Я, менеджер. — Режим доступа: http://www.imanager.com.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=14157
10. Економіка та організація виробничої діяльності підприємства / [Небава М.І., Адлер О.О., Козловський В.О., Лесько О.Й., Мокіна Ю.В.]. — Вінниця: ВНТУ. — 2010. — Режим доступу <http://posibnyky.vstu.vinnica.ua/ekonomika/zmist.htm>
11. Господарський кодекс України: науково-практичний коментар / [О.І. Харитонова, Є.О. Харитонов, В.М. Коссака та ін.]. — Х.: Одіссей, 2007. — 832 с.
12. Рио-де-Жанейрская декларация по окружающей среде и развитию [Электронный ресурс] / ООН. — Режим доступа: http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/declarations/riodecl.shtml
13. Наша стратегія стійкого розвитку [Електронний ресурс] / Henkel. — Режим доступу: <http://www.henkel.ua/SID-0AC83309-FB905660/sustainability/sustainability-strategy-216.htm>

УДК 658.14

А.В.Смолінська, к.е.н., В.В.Смолінський,

Вінницький державний педагогічний університет ім. М.Коцюбинського,
м. Вінниця

ПРОБЛЕМИ ОПТИМАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ ФОРМУВАННЯМ ФІНАНСОВОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА У КРИЗОВОМУ СТАНІ

У статті описано проблеми та аналітичні аспекти оптимального управління підприємством у кризовому стані.

В статье описаны проблемы и аналитические аспекты оптимального управления предприятием в кризисном состоянии.

In the article problems and analytical aspects of optimum management an enterprise are described in the crisis state.

Ключові слова: кризовий стан, зобов'язання підприємства, антикризове управління, власний ліквідний капітал, аналіз.

Суб'єкти підприємницької діяльності функціонують, з одного боку, в умовах дії ринкових механізмів, що постійно змінюють їх під впливом макроекономічних процесів у народногосподарському комплексі країни (і на світовому ринку), з іншого боку – в умовах конкретних особливостей і специфічних завдань конкретного підприємства. Тому однією із проблем функціонування суб'єктів підприємницької діяльності є розробка шляхів оптимального управління формуванням фінансового капіталу – фінансових ресурсів, раціонального та економного використання, що забезпечить одержання максимально можливого ефекту від фінансового капіталу – фінансових ресурсів. Особливої актуальності це набуває у кризовому стані.

Значний вклад у дослідження питань антикризового управління підприємствами внесли такі науковці, як І.А.Бланк, Дж.К.Ван Хорн, М.Г.Грещак., В.М.Колот, Т.О.Примак, В.О.Протопопова, А.Н.Полянський, Е.С.Стоянова, А.В.Шегда, Т.М.Литвиненко, М.П.Нахаба, О.О.Терещенко, П.С.Харів, та ін.

Мета статті: висвітлити точки зору науковців на особливості та проблеми антикризового управління підприємством.

Система антикризового управління відрізняється від загального менеджменту, оскільки застосовується у випадку перебування підприємства в передкризовому або кризовому стані. Сьогодні нормативні документи і теоретичні розробки не дають чіткого визначення терміна „кризовий стан“, тому необхідно сформулювати основні характеристики, згідно з якими підприємство відносять до таких, де

потрібно вжити антикризових заходів. Оскільки багато підприємств України перебувають у кризовому або передкризовому стані, то однією із проблем є розробка системи антикризового управління, яка передбачає їх фінансово-виробниче оздоровлення і розвиток в оптимальному режимі.

Для визначення кризового стану важливим моментом є аналіз співвідношень зобов'язань підприємства. Вихідним пунктом аналізу з метою встановлення необхідності вжиття антикризових заходів є чітке визначення усіх зобов'язань підприємства – внутрішніх та зовнішніх і причин, які перешкоджають їх виконувати. Такі причини також поділяються на внутрішні й зовнішні. До основних внутрішніх причин передусім належить: недосконалий менеджмент, згідно з яким, наприклад, підприємство здійснило неефективні довгострокові вкладення, які не забезпечили зростання його доходу в передбачуваному періоді; підприємство обтяжене надмірними виробничими запасами, що не збільшують обсягів виробництва та грошових надходжень; підприємство виробляє готову продукцію, що не реалізується; утримує непомірну для нього соціально-культурну сферу або надмірну кількість персоналу тощо. До подібних причин у сучасних умовах можна віднести неефективну маркетингову стратегію і тактику, коли між виробниками і споживачами існує значна кількість посередницьких ланок, у яких осідає переважна частина виручки. Зовнішніми причинами невиконання зобов'язань можуть бути, зокрема, ситуації, коли ринок знижує загальний попит на продукцію підприємства з причин відсутності потреби в ній, високих цін, зниження платоспроможності, появи товарів-субститутів тощо. Такі ситуації можуть виникати тоді, коли недобросовісні споживачі не здійснюють платежів за відвантажену продукцію або за надані послуги. У цих випадках підприємство, не маючи виручки, не може виконати своїх зобов'язань перед іншими суб'єктами. Можуть виникати ситуації різких змін податкової політики, введення підвищених митних тарифів, прямих заборон на експорт або імпорт продукції, що також призводить до неможливості виконання підприємством своїх зобов'язань.

Зобов'язання підприємства мають чітко визначені терміни виконання. Їх перевищення веде до застосування штрафних санкцій і набуття підприємством репутації ненадійного партнера, що поглиблює загальну недовіру до нього контрагентів і навіть власного персоналу. Невиконання підприємством своїх зобов'язань свідчить про два основні моменти: або менеджмент підприємства є недобросовісним і вважає можливим їх не виконувати (практика діяльності українських підприємств свідчить про масові випадки маніпулювання виручкою при байдужості до оплати праці працівників, або навпаки, перш за все здійснюється оплата праці, а потім залишки використовуються на платежі контрагентам); або підприємство справді не може виконати своїх зобов'язань. У першому випадку підприємство має можливість виконати свої зобов'язання за рахунок високоліквідних активів і продовжувати виробничу діяльність. У цьому разі кризовий стан підприємства не проявляється і неможливість виконати зобов'язання може бути відносною та тимчасовою. У другому випадку наявна криза і потрібно вводити антикризове управління як єдиний спосіб продовжити діяльність підприємства у прийнятних для власників та суспільства формах.

Загалом кризовий стан підприємства обумовлюється браком власного ліквідного капіталу для забезпечення зростаючих боргових зобов'язань, нездатністю менеджменту підприємства вжити заходи для нейтралізації негативних явищ, відсутністю обґрунтованої реструктуризаційної програми. Такий стан може залежати також від незбалансованості корпоративних інтересів власників підприємств і проявляється в основному як неплатоспроможність підприємства.

Одним із важливих моментів вивчення питань антикризового управління є необхідність більш чітко окреслити сутність цього поняття. Розрізняють антикризове управління й антикризове регулювання. Антикризове управління загалом – це сукупність форм і методів реалізації низки взаємопов'язаних заходів, які мають загальну логіку, але розробляються і здійснюються на рівні окремих конкретних підприємств. При цьому таке управління розробляється у межах законодавчої і нормативної бази, яка існує на кожний період часу. Антикризове регулювання здійснюється на рівні державних органів і є формуванням відповідної законодавчо-нормативної бази, а також здійсненням антикризових процедур державними органами загальної та спеціальної компетенції (наприклад, Агентством з питань запобігання банкрутству підприємств та організацій України). Антикризове управління здійснюється на двох стадіях: до банкрутства підприємства і на стадії банкрутства.

На першій стадії антикризове управління повинне містити систему заходів, які мають схожі риси з загальним управлінням підприємством, але водночас відрізняються певною специфікою. Оскільки кризовий стан проявляється поступово, то менеджери таких підприємств намагаються осмислити і розробити певні заходи для поліпшення стану підприємства. Як показує практика, такі заходи не можуть бути адекватними і реально здійсненими, оскільки фахівці на підприємствах зайняті переважно поточною роботою, часом їм не вистачає необхідних знань, іноді поліпшенню роботи заважають суто людські інтереси, бо особисту вигоду можна мати і в умовах кризового стану. Тому систему антикризового управління повинні здійснювати спеціально призначені фахівці, а ще краще – запрошені спеціалісти з антикризового управління. Розробленню системи антикризового управління має передувати комплексний аналіз стану підприємства з обов'язковим визначенням проблемних, або кризових, точок його діяльності й обов'язково охоплювати аналіз виробництва та збуту продукції, фінансовий аналіз, використання трудового потенціалу, аналіз витрат та ціноутворення тощо. Основним завданням такого аналізу є оцінка результатів господарської діяльності за попередній та поточний роки, виявлення чинників, які позитивно чи негативно вплинули на кінцеві показники роботи підприємства. Для проведення такого аналізу використовуються наступні джерела інформації: баланс підприємства за попередній рік та за звітний період; звіт про фінансові результати та їх використання за попередній та звітний період; звіт про фінансово-майновий стан; звіт із праці за попередній та звітний період; звіт про витрати на виробництво продукції, робіт, послуг; розрахунок нормативу власних обігових коштів; розшифрування кредиторської та дебіторської заборгованості; звіт про наявність та рух основних фондів, амортизацію; зведена таблиця основних показників; звіт про

рух коштів в іноземній валюті; висновок аудиторських перевірок; матеріали маркетингових досліджень; бізнес-план тощо. На основі зазначеної інформації здійснюються розрахунки і проводиться аналіз з використанням показників та коефіцієнтів для фінансово-економічної частини аналізу. Загалом аналіз базується на використанні усіх показників, які дають змогу визначити стан і тенденції в розвитку даного підприємства. На основі даних попереднього аналізу розробляється система антикризового управління, яка передбачає низку взаємопов'язаних заходів. Особливо необхідно виокремити наступні напрями антикризового управління: аналіз керованості підприємством і заходи щодо підвищення її рівня; спеціальний аналіз співвідношення боргових зобов'язань; розроблення і здійснення програми ненарощування боргів; розроблення і здійснення програми погашення боргів; визначення і проведення необхідних змін виробництва; розроблення маркетингової підпрограми; розроблення і здійснення програми залучення інвестицій; проведення роботи з персоналом; розроблення і реструктуризація підприємства; визначення процедури банкрутства; розроблення і вибір варіантів санації підприємства.

Як свідчить практика, ці заходи можуть розроблятися у межах загальної антикризової програми і повинні узгоджуватися між собою.

Список використаних джерел:

1. Лігоненко Л.О. Антикризове управління підприємством: теоретико-методологічні засади та практичний інструментарій. – К.: КНТЕУ, 2004. – 580 с.
2. Финансовый менеджмент: теория и практика: Учебник / Под ред. Е.С. Стояновой. – 4-е изд., перераб. и доп. – М.: Изд-во «Перспектива», 1999. – 656 с.
3. Штангрет А.М. Антикризове управління як засіб попередження банкрутства // регіональна економіка. – 2001. - № 2. – С. 31-37.

УДК 330.131.7:658

О.В.Тесак,
Національний університет «Львівська політехніка»,
м. Львів

ОЦІНЮВАННЯ РИЗИКІВ ВЗАЄМВІДНОСИН ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА З ЙОГО ПРАЦІВНИКАМИ

У статті досліджено суть ризиків взаємовідносин промислового підприємства з працівниками, запропоновано факторні моделі визначення показників, що характеризують рівень цих ризиків з позиції кожної із сторін. В умовах високого рівня безробіття, значної незабезпеченості підприємств висококваліфікованими фахівцями за низкою технічних спеціальностей та низької оплати праці в Україні стаття є актуальною.

В статье исследована суть рисков взаимоотношений промышленного предприятия с работниками, предложены факторные модели определения показателей, которые характеризуют уровень этих рисков с позиции каждой из сторон взаимоотношений. В условиях высокого уровня безработицы, значительной необеспеченности предприятий высококвалифицированными специалистами за рядом технических специальностей и низкой оплатой труда в Украине статья является актуальной.

In the article is investigated essence of risks relationships of industrial enterprise with its employee, is proposed the factor models of determination of indicators what characterized level of these risks from positions of each party's relationship. In the conditions of high unemployment, considerable unprovision of enterprises highly skilled specialists rate after the row of technical specialties and low wages in Ukraine, the article is actual.

Ключові слова: оцінювання ризиків, ризики взаємовідносин промислового підприємства з працівниками.

Результативність діяльності промислового підприємства здебільшого залежить як від рівня його кадрового потенціалу, так і від ефективності його використання. Це підтверджує вітчизняний та закордонний досвід, коли внаслідок втрати